

La senyera encimbellada a la torre més alta del poble onejà airosoament proclamant la Festa; no una festeta d'uns quants, ni d'uns molts: La Festa de tot el Poble.

El fet, però, no seria anècdota si no fos que —tal com em van explicar— els propietaris de la bandera no la van deixar entrar a casa: «Havia estat al capdamunt del campanar de l'església: mal haja!; seria proscriu, ja mai més no entraria a la llar paterna!!».

Això m'ho van explicar d'una parròquia no gens llunyana, però el que ara explicaré ho he vist jo a la nostra:

Curt i ras: (Si és evident que l'Evangeli ha d'il·luminar tota la vida dels cristians no ho és menys que ha d'il·luminar la seva vida en tant que fills d'un Poble, en el nostre cas el Català). En ocasió d'una homilia vaig anomenar Catalunya i ja veig algú que se'n va, sense ni tan sols esperar a veure què diria.

Jo em pregunto: ¿Què passa aquí? ¿Què ho fa que uns catalans no puguin adonar-se que l'Església és solidària de Catalunya? ¿Què ho fa que uns cristians no puguin sentir que a l'església es parla de Catalunya? Perquè jo, com a cristià, veig que Crist era un jueu de bona mena; i, com a català, vull compartir Catalunya amb tots els qui l'estimen, siguin d'on siguin, o tinguin la ideologia que tinguin.

* * *

Però, bé, seguim l'anecdota i la reflexió:

Aleshores que es parlava tant de la «ley de armonización de las autonomías» i de la prioritat que la bandera de l'Estat espanyol havia de tenir sobre la de qualsevol nacionalitat, li vaig dir a un jove de la parròquia: ¿Si aquestes lleis es fan aplicar quina bandera posareu al campanar l'11 de setembre?, i ell em va respondre amb ironia: Pere, que et vols «harmonitzar»?

I un altre dia era una persona adulta que referint-se a les homilies em deia: «Endavant mossèn! cal que de tard en tard faci aquests entretocs per anar conscienciant a favor del nostre Poble; i que ningú no se'n queixi, perquè mai no ha parlat de política de partits, sinó, només, a favor d'aquest Poble que és de tots».

I és que per un amplíssim sector de la gent dels nostres pobles, dins del qual cal comptar-hi un gran nombre de jovent, la consciència de la nostra condició de catalans ja és una adquisició irrenunciable.